[Arbejds- og Socialministeren.]
slaaede Forhøjelser og Tillæg, og jeg anbefaler derfor Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Formanden: Den af den højtærede Minister nævnte Trykfejl vil blive rettet.

Josef Andersson: Den saglige Begrundelse for dette Lovforslag er Dyrtiden. Den senere Tids Prisstigning paa alle vigtige Livsfornødenheder har gjort Livet tungere og sværere for alle Lønarbejdere og Smaakaarsfolk, der under de nuværende Forhold desværre maa imødese en stadig Forringelse af deres Livsvilkaar. Men særlig svært er det naturligvis for de mange Tusinde Hjem, som er ramt af Arbejdsløshedens Svøbe. Jeg vil derfor gerne takke den højtærede Arbejds- og Socialminister for dette Lovforslag, der aabner Adgang for de statsanerkendte Arbejdsløshedskasser til at forhøje Dagpengenes Maksimumsbeløb for de arbejdsløse og yde et særligt Tilskud til de arbejdsløse Forsørgere med hjemmeværende Børn under 15 Aar, hvilket i høj Grad maa paaskønnes, da Dyrtiden ganske naturligt føles mest i de Arbejderhjem, hvor der er mange Munde, som skal mættes.

I Henhold til en Bestemmelse i Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 3, har det været en Forudsætning, at Maksimumsbeløbet for Arbejdsløshedskassernes Dagpengesatser skulde reguleres i Forhold til det Pristal, der gælder for Tjenestemændenes Lønregulering. Siden den af Krigen foraarsagede Dyrtid er indtraadt, er der foretaget to Forhøjelser af Dagpengesatsernes Maksimumsbeløb, nemlig pr. 1. December 1939 og pr. 1. April i Aar, men Grundlaget for disse Reguleringer er blevet forrykket, efter at den periodiske Regulering af Arbejdslønningerne er bortfaldet. Efter at der for nylig ved særlig Lov er ydet et mindre Tillæg til Arbejdslønninger og et midlertidigt Tillæg til Aldersrente- og Invaliderentenydere, er det derfor kun rimeligt, at der ydes de arbejdsløshedsforsikrede en lille Kompensation for Prisstigningen.

Det er jo Meningen, at Loven og de Forhøjelser, der er nævnt i Loven, skal have tilbagevirkende Kraft fra 1. Oktober, og jeg vil derfor gerne gøre opmærksom paa, at Ordlyden af § 1, Stk. 2, formentlig ikke er rigtig. Der staar her:

„En statsanerkendt Arbejdsløshedskasse kan derhos i Tiden 1. Oktober 1940—31. Marts 1941 til saadanne Medlemmer af Kassen, der oppebærer Understøttelse som Forsørgere....".

Der skulde formentlig staa: „der oppebærer eller *har* oppebaaret"; thi hvis der ikke staar: „har oppebaaret", vil der kunne opstaa Tvivl om, hvorvidt de, der har været arbejdsløse den 1. Oktober, men f. Eks. senere har haft noget Arbejde, er berettigede til denne Ekstrahjælp.

De Merudgifter, som denne ekstra Understøttelse andrager, skal jo afholdes af Kassernes egne Midler. Det vil imidlertid sikkert knibe for mange Arbejdsløshedskasser at paatage sig disse Udgifter uden Kontingentforhøjelse, og en Forhøjelse af Kontingentet er næsten umulig i Øjeblikket, hvor Arbejderne i Forvejen er haardt tyngede af Arbejdsløshed, Arbejdsfordeling, Lønskat m. m.

Som det fremgaar af de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, har Arbejderne ved gensidig Hjælp og faglig Solidaritet gennem de faglige Organisationer ydet meget betydelige Beløb til Dækning af Kontingent samt til Brændsels- og Huslejehjælp m. v. for at mildne de arbejdsløse Medlemmers Kaar. Det vil sikkert blive nødvendigt, at de faglige Organisationer ogsaa nu træder til og af deres opsparede Midler, hvoraf der allerede i dette Regnskabsaar er brugt eller vil blive brugt ca. 20 Mill. Kr., yder en Hjælp til Dækning af de Kontingentforhøjelser, som bliver nødvendige i Anledning af denne Lov.

I Forventning om, at alle Arbejdsløshedskasser maa blive i Stand til at udnytte Loven saaledes, at de arbejdsløse i en vanskelig Tid kan faa denne paakrævede Ekstrahjælp, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse i det høje Ting.

Rahbek: Det Lovforslag, vi her har til Behandling, er et Led i Bestræbelserne for at hjælpe paa de vanskelige Forhold, der er en Følge af den Prisstigning, som har fundet Sted. Der er i den senere Tid gjort adskilligt for at hindre Prisstigning, ganske særligt paa Livsfornødenhederne, hvilket Priskontrolraadet bl. a. har til Opgave. Hvorvidt det er lykkedes for Raadet at gøre en aktiv Indsats her, kan der være delte Meninger om. I denne Forbindelse maa det være berettiget at pege paa, at Landbrugets Organisationer frivilligt er gaaet med til, at der lægges et Loft over Priserne paa nogle af de vigtigste Livsfornødenheder. Dette betyder ikke, at Landbruget med de Priser, der nu er naaet for Landbrugsvarer, er ude over alle Vanskeligheder baade nu og i Fremtiden. Hvis Landbrugets Produktionsmuligheder stadig